

บทนำ จุดเริ่มต้นแห่งปาฏิหาริย์

จ๊ก!

หยันนี่ตาสิ่นิลว่างเปล่าหลุมมองคมตาบซึ่งแทงแผ่นหลังจนทะลุผ่าน
อวัยวะชิ้นสำคัญมาถึงหน้าอก ริมฝีปากแยมรอยยิ้มเย็นชา คล้ายไมยเนื้อร้าย
ต่อความตายซึ่งกำลังคืบคลานมาหา

จบแล้วหรือ...

ชีวิตแสนบัดซบของเขา...กำลังจะจบลงแล้วอย่างนั้นหรือ

ช่วงขณะหนึ่งที่ 'คริสมายัน' ไม่รู้ว่าเขาควรจะยินดีที่หลุดพ้นจากชีวิต
ซึ่งยิ่งนานวันยิ่งทุกข์ตรม หรือแค้นเคืองที่กระทั่งจุดจบของเขา...ยังมาถึง
โดยที่ชีวิตนี้ไม่เคยได้พบพานความสุขสมหวังเช่นผู้อื่น น้ำเสียงสั้นพรักก็ดังขึ้น
จากเบื้องหลัง

"ขอโทษ..."

เสียงนั้นช่างคุ้นหูจนต่อให้ไม่หันไปมอง ชายหนุ่มก็รู้ว่าใครคือผู้สังหาร
ตัวเอง

ไม่เป็นไร...

คริสมายันไม่อยากบอกแบบนั้น อยากบอกให้คนสำคัญที่สุดในชีวิต

ของเขาได้คลายใจ ว่าเขาไม่ได้โกรธ...ไม่โกรธสักนิดกับการตัดสินใจของนาง ระหว่างพี่ชายที่โตมาด้วยกันคนนี้...กับแผ่นดินที่นางรักใคร่หวงแหน 'อัญชิษฐา' จะเลือกแบบนี้ก็ถูกต้องที่สุดแล้ว

ทว่าแท้จริงแล้วเขาไม่สามารถเอ่ยคำนั้นออกไปได้ ดวงหน้าหล่อเหลา เติบโตขึ้นมองผืนฟ้า มองเกล็ดหิมะสีขาวโพลนค่อยๆ ร่วงหล่นลงมา โพรงปาก รับรู้ถึงรสสนิมอันคุ้นเคย ริมฝีปากยังคงแยมรอยยิ้มแม้อลโฉมที่สืบทอดจะค่อยๆ ไหลทะลักออกมา

"หึ!"

เขาแค้นหัวเราะะ แย่ยหยันต่อโชคชะตาของตนเอง

เขาเกิดมาเพื่ออะไรกันนะ

หลายครั้งที่ครีษมายันตั้งคำถามนี้

ใครกันที่กำหนดให้เขาต้องเกิดมาภายใต้ราชวงศ์ธราทร ดำรงยศสูง เป็นถึงเจ้าชายแห่งเหมันทรนคร ทว่า...กลับไร้สิ้นปีติามารดาคอยปกป้อง ใครกันที่ขีดเขียนให้เขาได้รับความเป็นอยู่อย่างดีที่สุด...แต่ไม่เคยได้สัมผัสถึงความรักใคร่ห่วงใย มิเคยรู้จักความอบอุ่นของสายใยแห่งครอบครัว

ใครกัน...ที่ทำให้ทั้งชีวิตของเขาได้พบเห็นแต่มีอาจครอบครอง กระทั่งความรัก...กระทั่งคนสำคัญที่สุดในชีวิตนี้ และท้ายที่สุดนางยังเป็นผู้จบชีวิตของเขาอีกด้วย

ใจหนึ่งเหนือล้ำกับการต่อสู้แข่งขันมาทั้งชีวิต คิดเพียงอยากหลับตาไป ชั่ววันนรินทร์ แต่อีกใจ...เปลวเพลิงแห่งความคับแค้นกลับลุกโชน

ถ้าเขาตายแล้วก็ตายไปเถอะ แต่ถ้าเขารอด...ถ้าเขามีโอกาสแม้เพียงครู่เดียวที่ได้เจอกับใครก็ตามที่เล่นตลกกับชีวิตของเขามาตั้งแต่ต้น...

ครีษมายันขออริษฐาน ขอสาบานว่าถ้าเขามีโอกาสพบกับคนคนนั้น เขาจะเอาคืน! จะไม่ยอมเป็นฝ่ายถูกกระทำอยู่เพียงผู้เดียวโดยเด็ดขาด! ในรอยต่อแห่งความเป็นความตายคล้ายครีษมายันจะได้เห็นแสงสว่างจ้า

บาดสายตา ก่อนสติสุดท้ายจะดับวูบลง

หญิงสาวซึ่งหัวใจแหลกร้าวจากการกระทำของผู้ชายสองคนที่เธอรัก และให้ความสำคัญที่สุดในโลกกระดกเครื่องดื่มสีสวยเข้าปาก ชั่วขณะที่สมองเริ่มมีเนบเลอเพราะฤทธิ์ของเครื่องดื่มที่ตัวเองแพ้ ความคิดของนักเขียนสาวก็เริ่มล่องลอย

หรือเพราะเวอร์กรรมที่เธอทำไว้ล่ะ...

ร่างระหงคว่ำขอบเตียงซึ่งนั่งพิงมาพักใหญ่ โซเซไปหยิบแล็ปท็อปขึ้นมาวางบนโต๊ะทำงาน ปลายนิ้วเรียวกดเปิดเครื่อง

ในฐานะนักเขียน เธอคือผู้ลิขิตชะตาชีวิตของตัวละครมากมาย เพื่อให้ให้นิยายสนุก...แน่นอนว่าบรรดาตัวละครทั้งตัวดีและตัวร้ายต้องผจญกับความทุกข์อุปสรรคนานัปการ มีเรื่องราวให้นักอ่านได้ 'ลุ้น' ว่าจะรอดหรือร่วง ผ่านพันเรื่องนี้ไปแล้วจะมีอะไรอยู่ข้างหน้า เมื่อไหร่ที่ตัวละครจะพบเจอกับปลายทางแห่งความสุข

ใช่ ส่วนมากไม่ว่าเรื่องของเธอก็ดำเนินมาอย่างดราม่าหนักหน่วงขนาดไหน ทว่าสุดท้ายแล้วเรื่องราวก็จะจบลงอย่างแฮปปี้เ็นดิ่ง เหล่าตัวละครผู้ผ่านความทุกข์ทั้งหลายจะได้พบเจอกับความสุข

ยกเว้นแค่ 'เขา' คนเดียวเท่านั้น...

การคิดถึงเขาทำให้หัวใจของเธอกระตุกวูบ 'พันธิตรา' ซึ่งเริ่มเมามาจากเครื่องดื่มปราศจากแอลกอฮอล์เปิดหาไฟล์ต้นฉบับนิยายที่เธอใช้เวลาอยู่กับมันมานานหลายปี นาน...จนกลายเป็นความรักและความผูกพันที่มีต่อตัวละครตัวหนึ่ง

ตัวละครที่เธอรักมากที่สุด สงสารมากที่สุด และ...รู้สึกผิดด้วยมากที่สุด โดยเฉพาะในตอนที่เธอสังหารเขาด้วยปลายนิ้วของตัวเอง

"ขอโทษนะ" เธอพิมพ์เสียงสั้น ดวงตามีน้ำตาเอ่อคลอซึ่งเกิดจาก

ความรู้สึกผิดและจากเรื่องราวทั้งหมดที่อัดแน่นอยู่ในใจมาหลายวัน ไบหน้าที่งวมซัดเขียวฟิงซบลงกับแล็บท็อป ในหัวร่างภาพของชายผู้ที่เธอ บรรยายเอาไว้อย่างงดงาม

บุรุษหนุ่มผู้มีรูปลักษณ์สง่างาม และมักจะมีรอยยิ้มประดับใบหน้า อยู่เสมอไม่ว่าจะต้องเจอกับเรื่องอะไร ผู้ชายที่เธอโยนโศกนาฏกรรมชีวิตใส่ ตั้งแต่ให้เขาเกิดมามีสายเลือดของสองราชวงศ์ที่ชิงชังกันจนไม่อาจอยู่ร่วมฟ้า

เจ้าชายสูงศักดิ์ผู้เติบโตขึ้นมาอย่างพร้อมพร้มในทุกสิ่ง ยกเว้นความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัว คนที่ถูกปลูกฝังให้ทำทุกอย่างเพื่อแผ่นดินเกิด และราชวงศ์ธรรารธ ถูกสอนให้มองชาวศึตกาลจากราชวงศ์เก่าเป็นกบฏ คนที่พยายามทำทุกทางเพื่อแลกกับการยอมรับ แลกกับความรักใคร่เมตตา เพียงเล็กน้อยจากญาติที่เหลืออยู่ โดยไม่รู้เลยว่า...แท้จริงแล้วเลือดครึ่งหนึ่งในกายเขาคือเลือดของราชวงศ์ศึตกาล เลือดของกลุ่มชนซึ่งถูกตราหน้าว่าเป็นกบฏ

กว่าจะรู้ตัว...หัวทั้งร่างเขาก็แปดเปื้อนด้วยโลหิตของผู้มีเชื้อสายเดียวกับ มารดาจนมีอาการบ๊องได้

ยิ่งคิดว่าเธอฉลาดทุกอย่างใส่เขา...ยกเว้นความสุขสมหวัง การได้รับ และครอบครองความรักที่ถวิลหา อีกทั้งบทสรุปสุดท้ายของคริสมาฮัน ยังเป็นการตายด้วยน้ำมือของคนที่เขารักที่สุด ต่อให้ทุกอย่างที่พันธิตราทำ... จะทำเพื่อให้คนอ่านทั้งรักและสงสารจนเกลียด 'ตัวร้าย' อย่างเขาไม่ลง ทว่า สุดท้าย...เธอก็ผิดต่อเขามากอยู่ดี

ผิด...จนหากมีโอกาสสักครั้ง หากปาฏิหาริย์มีอยู่จริงแค่เพียงช่วงเวลา สั้นๆ...

เธออยากจะทำทุกอย่างที่ช่วงชิงมาให้กับผู้ชายคนนั้น

แววตารวดราวเติมไปด้วยความรู้สึกผิด มือเรียวไล่หน้าจอลแล็บท็อป ไปมา

"ฉันทำร้ายท่านมากเกินไปจริงๆ ศรีษะมายัน ฉันอยากได้โทษกับท่าน ถ้าโลกนี้มีสิ่งที่เรียกว่าปาฏิหาริย์อยู่จริง ฉันคงอธิษฐานขอให้ท่านปรากฏตัวตรงหน้า แล้วฉันจะคืนความรัก การยอมรับ ความสุข และรอยยิ้ม จะคืนทุกสิ่ง ที่พรากไปจากท่านให้ท่านทั้งหมด... จะคืนให้ทั้งหมดเลยจริงๆ"

หลังสิ้นคำอธิษฐานต่อปาฏิหาริย์ที่ไม่มีวันเป็นจริง หญิงสาวก็หลับตาลง และอาจจะหลับไปทั้งอย่างนั้น หากไม่ใช่ว่าเธอได้ยินเสียงคล้ายๆ ว่าแล็บที่อกกำลังซ้อต

เมื่อเธอลืมตาขึ้น หญิงสาวก็ต้องเบิกตากว้าง มองหน้าจอต้นฉบับซึ่งเลื่อนลงไปจนถึงฉากสุดท้ายที่เธอเขียน 'ฉากการตายของศรีษะมายัน' กำลังสั้นไหวไปมาจนมองไม่เป็นตัวอักษร ก่อนจะมีภาพบางอย่างทับซ้อนขึ้นมา

ร่างสูงสง่าของบุรุษรูปร่างมคนหนึ่งก้มมองดาบที่มทะเลอกขวาของตัวเอง เขาค่อยๆ ทรุดลงบนพื้น หยดเลือดสีแดงคล้ำรินรดหิมะสีขาวสะอาด ความหนาวเย็นของช่วงเวลาที่หนาวที่สุดของปี... ยังไม่เย็นเทียบเท่าหัวใจของชายผู้นั้น

เขากำลังจะตาย

ใช่ พันธิตราารู้ว่าเขาจะ 'ต้อง' ตาย

หญิงสาวมองเห็นแก้วตาสีนิลว่างเปล่าปราศจากประกายคลื่นอารมณ์ราวปลดปล่อยในทุกสิ่ง ก่อนมันจะค่อยๆ ถูกข้อมด้วยความเยาะหยันชิงชัง ทว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่เขามอบให้ผู้ลงมือสังหารตน แต่มอบให้กับโชคชะตา หรือ... ใครก็ตามที่กำหนดทุกอย่าง

เบรี่ยง!

"กรี๊ดดดด!"

พันธิตราหลับตาหวีศรีดองลั่น ตกใจกับเสียงฟ้าผ่าที่ไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า ร่างของเธอผละถอยห่างออกจากโต๊ะทำงานจนเก้าอี้ไถลไปด้านหลัง

เมื่อลิ้มตาขึ้นมาอีกครั้ง ไฟก็ดับสนิท และมีลมกระโชกแรงอยู่ภายในห้อง ทั้งที่ประตูหน้าต่างทุกบานถูกปิดสนิท ผ้าม่านเนื้อหนาหนักพลิวไหวจนเห็น แสงจากสายฟ้าอีกสาย สะท้อนให้เห็นภาพของผู้ชายคนนั้นที่ 'หลุด' ออกมาจากหน้าจอลดเล็กที่จอของเธอเหมือนในซีรีส์

ผลึก!

ผู้ชายซึ่งควรจะตายอยู่ท่ามกลางหิมะด้วยน้ำมือของผู้หญิงที่เขารักที่สุด ร่วงหล่นมาอยู่แทบเท้าเธอ ดาบบนหน้าอกของเขาหายไปแล้ว แม้แต่เลือด ก็หยุดไหลแล้ว หากครบเลือดยังเกาะแน่นบนชุดสีเข้ม ชายหนุ่มลิ้มตาขึ้น มองเธอด้วยแววตาแบบเดียวกับเมื่อครู่ น้ำเสียงเย็นเฉียบถูกเอ่ยขึ้นอย่าง เนิบช้า

"เจ้านะหรือ...คือผู้โยนโศกนาฏกรรมทั้งหมดเข้ามาในชีวิตข้า"

พันธุธราตัวลั่นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน อดีตราชินีแห่งความสมบูรณ์แบบ กลิ่นน้ำลายลงคอ มองผู้ชายที่ค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้นยืนแล้วก้าวมาหาเธอช้าๆ อย่างทำอะไรไม่ถูก

และการไม่ตอบของเธอคงกลายเป็นคำตอบสำหรับเขา ชายผู้ไม่เคย ได้พบพานความสุขสมหวังก้าวเข้ามาหาผู้ที่พรากทุกสิ่งไปจากตน มือแข็งแรง เปื้อนคราบเลือดยื่นไปข้างหน้า มีจุดหมายอยู่ที่ลำคอระหงบอบบาง ดวงตาสีนิล แข็งกร้าว ปลายนิ้วเย็นเฉียบแตะลงบนผิวเนื้ออ่อนช้าๆ

พันธุธราหัวใจเต้นแรง มองเห็นความแค่นลึกซึ่งในดวงตาเย็นเฉียบ เพราะรู้ว่าเขาเป็นใคร เพราะรู้ว่าเธอทำอะไรกับเขาไว้บ้าง หญิงสาวจึง หลับตาลงอย่างไร้ท่าทีขังขึ้น ยินยอมพร้อมรับความตายภายใต้ฝ่ามือของ คนที่เธอทำลายเขามาทั้งชีวิต

เพราะนี่...คือกรรมที่เธอเป็นคนก่อไว้เอง

บทที่ 1 ถ้า 'พระเอก' ไม่เลือก คุณก็จะไม่ใช่ 'นางเอก' อีกต่อไป

พันธิตราเพิ่งเข้าใจในวันนี้เองว่าแท้จริงแล้วตำแหน่ง 'นางเอก' มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าคุณมาก่อนหรือมาหลัง คุณนิสัยดีราวนางฟ้าหรือร้ายกาจเหมือนนางมาร แต่มันขึ้นอยู่กับว่าคนที่คุณเลือกให้เป็น 'พระเอก' นั้นท้ายที่สุดแล้วเขาเลือกให้ 'ใคร' เป็น 'นางเอก' ในชีวิต

"พี่ขอโทษ"

ใช่ เขาควรขอโทษเธอ นั่นถูกแล้ว

"พี่ผิดเอง"

เออสิ! ถ้าไม่ใช่เขาผิดแล้วจะใครล่ะ

"น้องไพรม์จะโกรธ จะเกลียด หรือจะด่าว่าพี่ยังไงก็ได้ พี่ยอมรับผิด"

แน่นอนอยู่แล้วว่าเธอต้องโกรธ ต้องเกลียด และอยากลุกขึ้นมาด่าพร้อมสายตาแว่นแฉ่งใส่หน้าเขากลางร้านอาหารชะเต็ยวันนี้เลยด้วยซ้ำ

"แต่เรื่องนี้...หนูดาเขาไม่ผิด พี่ผิดเอง"

ใช่ เขาคิด แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า 'หนูดา' นั้นจะไม่ผิด

"หนูดาเขาเป็นคนดี เรื่องนี้พี่ผิดคนเดียว เขา...เขา..."

หนูดาเป็นคนดี? อืม คงจะเป็นคนดีมากถึงได้มายังวุ่นวาย วอแว

เจอกับผู้ชายที่น่าจะรู้กันทั่วว่ามี 'คู่หมั้น' แล้วแบบนี้

"...น้องไพร่ม... พี่ขออภัย ถ้าน้องไพร่มมีอะไรอยากจะทำ พูด อยากจะทำ น้องไพร่มพูดมันออกมาเลยได้มั๊ย อย่า... ทำให้พี่รู้สึกเหมือนกำลังถูก น้องไพร่มตำด้วยสายตาแบบนี้"

ทั้งที่บรรยากาศกำลังตึงเครียดถึงขีดสุด แต่หญิงสาวเกือบหลุดหัวเราะ กิ่งจะเยาะกับสีหน้าและคำขอของคู่หมั้น

ไม่สิ น่าจะเป็น 'อดีตคู่หมั้น' มากกว่า

เอาเถอะ ถือเป็นว่าเกือบทั้งชีวิตที่รู้จักกันมา 'ธิดิธร' ยังพอรู้จักนิสัยเธอ อยู่บ้าง ถึงได้รู้ว่าแม่บ่นใบหน้าสวยๆ ของเธอยังเรียบร้อย มุมปากคล้ายยิ้ม อยู่จางๆ แต่สายตาเธอกำลังตำเขายับ

พันธิตราถอนหายใจ เบือนหน้าจากผู้ชายซึ่งคบกันมาตั้งแต่เธออายุสิบหก ไปมองบรรยากาศเฉลิมฉลองเบื้องล่าง ในคืนส่งท้ายปีทีใครหลายๆ คนต่างมีความสุข และครึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้...เธอก็คิดว่าตัวเองจะเป็นหนึ่งในนั้น

สาวลูกเลี้ยงผู้มีรูปลักษณ์เด่นมาทางตะวันออกมากกว่าตะวันตก เม้มปาก หันกลับมาจ้องดวงหน้าหล่อเหลาคมเข้มของคนที่ไม่เอ่สิบปีก่อน เขาขอเธอเป็นแฟน สามปีก่อนขอเธอหมั้น และวันนี้...ขอเธอเลิก ยิ่งเห็น สีหน้าร้อนรอนกระวนกระวายปนรู้สึกผิด หญิงสาวยิ่งอยากจะหัวเราะเยาะ ให้กับตัวเองและใครอีกหลายๆ คน

พันธิตราประสานมือเข้าหากัน วางคางเรียวเล็กลงบนนั้น จ้องกลับไปยัง ดวงตาที่เคยมองแค่เธอคนเดียวมาตลอด ริมฝีปากสีกุหลาบแย้มรอยยิ้ม ขณะพูดด้วยน้ำเสียงเฉื่อยชา

"พี่ตรีฐัมย์ ไพร่มรู้สึกได้... ว่าพี่ตรีแปลกไปสักพักแล้ว"

ธิดิธรหัวใจระตุก ก่อนจะเด่นระรัวไม่เป็นจังหวะ เมื่อคิดว่าคู่หมั้นสาว ค้นพบมาพักหนึ่งแล้วว่าเธอ 'ไม่ซื่อสัตย์' กับเธอ

"อย่าทำหน้าที่แบบนี้สิ คิดหรือถ้าไพร่มรู้ว่าเหตุผลที่พี่ตรีแปลกไปคือ

มีคนอื่น... โพร้มจะนั่งมาเป็นเดือนขนาดนี้ เปล่าเลย..."

หญิงสาวสายหน้า เรือนผมสีดำธรรมชาติเป็นลอนพลิ้วไหวล้อมดวงหน้างดงาม ถอนหายใจอีกครั้งโดยไม่คิดจะเล่าถึง 'ความเขลา' ให้เขาฟังว่าก่อนหน้านั้นหลังพบวารีดิตรมีพฤติกรรมแปลกไป คนรอบตัวเธอต่างคาดเดากันไปถึงไหนต่อไหน

"โพร้มว่าพี่ตรีต้องขอพี่โพร้มแต่งงานแน่เลย!" 'พัทธมน' น้องสาวผู้อายุน้อยกว่าเธอถึงเจ็ดปีทำตาเป็นประกาย

'ใช่ๆ แพร่เห็นด้วย' หญิงสาวที่เป็นทั้งลูกพี่ลูกน้องของเธอและดิตรพิชกหน้าหงิกหงัก 'แพร่จำได้ว่าครั้งก่อนที่พี่ตรีทำตัวแปลกๆ พิลึกๆ แบบนี้ก็ตอนที่เขาจะขอพี่โพร้มหมั้นนี่แหละ!"

'ปรนิมิตา' ยืนกรานอย่างมั่นอกมั่นใจในสถานการณ์คล้ายกันที่เคยเกิดขึ้นเมื่อสามปีก่อน... ตอนที่พวกเธอแอบสงสัยว่าดิตรอาจจะแอบมีผู้หญิงอื่น ทว่าสุดท้ายแล้วทำให้อีกๆ อักๆ เตียวมาเตียวไปของเขา... คือการเตรียมตัวก่อนขอพັນดิตรหมั้น

'ปีนี้พี่ตรีต้องให้แหวนแต่งงานพี่โพร้มเป็นของขวัญปีใหม่แน่นอน!' กระทั่ง 'นิมมานรดี' ญาติผู้น้องคนเล็กสุดจากบ้านศิวพาราก็ยังเชื่อแบบนั้น ในวงสนทนานอกจากเธอแล้วก็มีเพียง 'ราชิกา' ลูกพี่ลูกน้องที่อายุเท่ากัน พี่สาวคนโตของปรนิมิตาและนิมมานรดีซึ่งยังนิ่งเฉย ดวงตาเฉลียวฉลาดดูคล้ายเก็บงำความคิดบางอย่าง

'แล้วเพรี่ยคิดว่าจะ'

ราชิกาสบตาเธอนิ่ง สายหน้าเบาๆ แล้วตอบสั้นๆ ตามนิสัย

'ไม่รู้ แต่ที่แน่ๆ ไม่ได้มาขอให้เพรี่ยออกแบบแหวนอะไรให้ทั้งนั้น'

'โอ้! พี่เพรี่ย! แหวนแต่งงานทั้งที่ พี่ตรีก็ต้องไปตบตีแย่งแหวนประจำตระกูลเมธาธิยานท์ของเขามาอยู่แล้ว ไม่เอาแหวนใหม่ไปขอพี่โพร้มแต่งงานหรอก' ปรนิมิตาว่าอย่างนั้น

และเพราะสามในห้ามั่นใจมากกว่าการนัดเดทในค่ำคืนวันสงฆ์ท้ายปีเก่า
ต้อนรับปีใหม่ของธิดิธร คือการเตรียม 'เซอร์ไพรส์' ขอเธอแต่งงาน แม่สีก็
จะยังไม่พร้อมและตะขิดตะขวงใจบางอย่าง ทว่าหญิงสาวก็บรรจงแต่งตัว
อย่างงดงามชนิดที่หากไม่เข้าข้างตัวเองมากเกินไป... พันธิตราก็มั่นใจว่า
ในค่ำคืนนี้มีสายตาหลายคู่เฝ้ามองมาที่เธอ

กระทั่งตัวธิดิธรเองตอนเห็นเธอก็ครั้งแรก เขายังมองด้วยสายตาตะลึงงัน
กึ่งเคลิ้มฝันจนหญิงสาวเผลอคิดไปตามคำพูดของเหล่าน้องๆ ทว่าพอตั้งสติ
ได้ เริ่มมุดินเนอร์บนรูปที่อภิวสวยสมราคาจนเสร็จสิ้น คู่หมั้นหนุ่มก็ได้
เปิดปาก 'เซอร์ไพรส์' เธอเข้าจริงๆ

ธิดิธรขอเลิกกับเธอ... ด้วยเหตุผลที่ว่าเขาไม่ได้รักเธอในแบบคนรัก
อีกต่อไปแล้ว สถาปนิกหนุ่มพรั้มพูดว่าเขายังรักเธอเสมอ ห่วงใยเธอตลอดไป
เพียงแค่เปลี่ยนเป็นในรูปแบบของพี่ที่มีต่อน้อง ไม่เหมือนผู้ชายคนอื่น...
คนที่เขาเพิ่งค้นพบว่ารักหล่อน

"หี! นี่เหรอ ของขวัญปีใหม่จากพี่ตรี" พันธิตราเผลอพิมพ์ว่า 'ไม่รู้ว้'
คนที่นั่งตรงข้ามจะหุ่ตีได้ยินชัดหรือไม่รู้อะไรเลยกันแน่ แต่เขาก็ยังพยายาม
ยื่นมือมาหาตามความเคยชิน ผิดกับเธอ... ที่แม้จะชินกับการวางมือเล็ก
ลงในอุ้งมือใหญ่ ทว่าพันธิตราก็มีสติมากพอจะรู้ว่า ณ เวลานี้ วินาทีนี้
ความสัมพันธ์ของพวกเขาได้เปลี่ยนไปแล้ว

"...น้องไพร่ม"

พันธิตราขยับตัวเปลี่ยนท่าใหม่เป็นการวางท่อนแขนเนียนละเอียดย
บนขอบโต๊ะ ส่วนแขนซ้ายตั้งฉากกับโต๊ะ ปลายนิ้วเล่นกับแหวนเพชรน้ำงาม
บนนิ้วนาง ก่อนจะกวัดสายตาไปสบตาผู้ชายที่ 'เคย' เป็นของเธอ ถ้ามย้า
ด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"พี่ตรีตัดสินใจดีแล้วใช่ไหม ถึงเลือกจะบอกกับไพร่มตรงๆ แบบนี้"

"พี่..."

ดวงตาของชายหนุ่มมองตามแหวนเพชรที่สามปีก่อนเขาเป็นคนบรรจงสวมไว้บนนิ้วเรียวยางมา

พันธิตรายิ้มให้กับปฏิภาณนั้น เธอเอาแขนลง ปรับสีหน้าให้เรียบเฉยจริงจังขึ้น

"แต่เอาเถอะค่ะ ไม่ว่าจะพีธีจะตัดสินใจดีแล้วหรือแค่สับสนลังเลอะไรมา แต่สำหรับไพร่ม...ทุกอย่างมันชัดเจนตั้งแต่ที่พีธีเริ่ม 'คุย' กับผู้หญิงคนอื่นแล้ว"

นัยน์ตาสีเข้มน้องผู้หญิงที่กำลังจะกลายเป็นอดีต

"พีธีรู้ดี ว่าสิ่งที่ไพร่มเกลียดที่สุดคือความไม่ซื่อสัตย์และการนอกใจ ดังนั้นไม่ว่าสิ่งที่พีธีพูดมาวันนี้ จะเพราะรู้สึกผิดหรือเพราะอยากไปเริ่มต้นใหม่กับผู้หญิง 'ที่มาทีหลัง' คนนั้น..." หญิงสาวเน้นย้ำถึงตำแหน่งเวลาของใครอีกคน "ไพร่มก็ขอคืนอิสรภาพให้พีธี...ตั้งแต่วันนี้เลยละ"

"น้องไพร่ม..." ทั้งที่ตั้งใจรวบรวมความกล้ามาบอกเลิกผู้หญิงที่เขาเคยคิดว่าจะรักเธอไปทั้งชีวิต แต่พอพบว่าพันธิตรายอมถอยให้แต่โดยดี หัวใจอิทธิฤทธิ์จะสงบ มันร้อนรนกระวนกระวายอย่างบอกไม่ถูก

ท่าไม้กัน ทั้งที่เขามั่นใจว่าตอนนี้ตัวเองรัก 'กวิณิดา' มาก มากจนยอมเสี่ยงที่จะแตกหักกับครอบครัวพันธิตราและอาจรวมไปถึงบ้านของลูกที่ลูกน้องของตน แต่ทำไมพอพบว่าคนรักที่คบหากันมายาวนานนับสิบปี ไม่ได้อภัยอวรณ์เขาเลยสักนิด

หัวใจกลับรู้สึกทนไม่ได้ขึ้นมา

"อีกสองวันบ้านพวกเรามีนัดกินข้าวฉลองปีใหม่ร่วมกันเหมือนทุกปี วันนั้น...ไพร่มรบกวนพีธีจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยด้วยนะคะ"

ร่างระหงลุกขึ้นจากเก้าอี้ ค้าวกระเป๋าย่อมขึ้นมาคล่องไหล เชิดหน้าปรายตามองผู้ชายที่เคยคิดว่าเขาคือ 'พระเอก' ในชีวิตจริง ริมฝีปากสีระเรื่อคลี่ยิ้มกว้าง

"ตอนขอหมั้น... พี่ตริก้าพาครอบครัวไปขอไพร่กับป้ากับแม่ แถบยังพาบ้านเพรียให้ไปช่วยร่วมกดดันด้วย เพราะงั้นจะถอนหมั้นทั้งที่... รกจนทำให้ยุ่งใหญ่เหมือนตอนขอหมั้นด้วยนะคะ อ้อ ส่วนนี้..." พันธิตราโบกมือซ้ายไหวๆ ให้แสงเพชรหยอกล้อกับประกายไฟ "ไม่ต้องห่วงว่าไพร่จะไม่คืนนะคะ แต่ว่าตอนนั้นเราสวมมันต่อหน้าทุกคน ครั้งนี้... ไพร่ก็เลยจะถอดมันคืนต่อหน้าทุกคนเหมือนกันคะ"

แม้ตอนอยู่ต่อหน้าธิดิธร์ พันธิตราจะยังคงรักษาภาพลักษณ์เพอร์เฟ็คชั้นนิสต์สาวผู้เยือกเย็นไว้ได้อย่างเหนียวแน่น ไม่มีแม้แต่น้ำตาที่รินขึ้นมาสักกระฝัก แต่พอได้ก้าวเท้าเข้ามาอยู่ในคอนโดฯ ของตัวเอง ในพื้นที่ที่มีแต่เธอเท่านั้น ร่างระหงค่อยๆ ทั้งตัวลงกับโซฟาทรงบัลลังก์สีม่วงเข้ม ยกมือซ้ายสั้นระริกขึ้นมองแหวนที่สวมติดนิ้วมาสามปี แหวน... ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นสัญลักษณ์บอกให้รู้ว่าผู้หญิงคนนี้มีเจ้าของจับจองแล้ว

"นี่เรา... เลิกกับพี่ตริแล้วจริงๆ เหนื่อย"

พันธิตราพึมพำอย่างไม่อยากจะเชื่อ

ทั้งที่เธอเตรียมใจไปถูกเขาเซอร์ไพรส์ขอแต่งงานแล้วแท้ๆ แต่กลับค้นพบว่าการเซอร์ไพรส์ที่แท้จริง... คือการขอลีกจากคนที่รักกันมาเกือบครึ่งชีวิต

ระหว่างในหัวรำลึกถึงอดีตที่ 'พี่ตริ' อาศัยความเป็นลูกพี่ลูกน้องฝั่งพ่อของสามสาว ข้ามมาสานสัมพันธ์กับลูกพี่ลูกน้องฝั่งแม่อย่างเธอ นับแต่เล็กจนโต... ธิดิธร์เป็นผู้ชายต่างสายเลือดคนเดียวที่เธอสนิทสนมด้วยมากที่สุด ดังนั้นตอนอายุครบสิบหกปีแล้วเขาขอเป็นแฟน... พันธิตราถึงไม่ปฏิเสธ

หญิงสาวถอนหายใจกับความหลัง หัวใจแว่วแห่องเหมือนอะไรบางอย่างกำลังจะขาดหาย กระนั้นกลับไม่มีน้ำตาสักหยดจะรินไหล

บางทีอาจจะเพราะเธอยังมันและซาเกินกว่าจะเจ็บกระมัน หรือไม่...

บางทีเธออาจจะกำลังฝันอยู่

แล้วพรุ่งนี้... ธิติธรก็จะโทรศัพท์มาอวยพรปีใหม่เธอเป็นคนแรก
เพื่อบอกให้รู้ว่า... เธอจะยังคงเป็น 'นางเอก' หนึ่งเดียวสำหรับเขาอย่างที่เป็น
ตลอดมา...

บทที่ 2 ความสัมพันธ์ซับซ้อนที่จบลง

ถ้าจะกล่าวถึงความสัมพันธ์อันซับซ้อนที่ยากจะอธิบายให้เข้าใจได้ง่ายๆ แล้ว บ้านของพวกเธอสามครอบครัวน่าจะเป็นหนึ่งในนั้น

มันเริ่มมาจากที่สองสาวพี่น้อง 'คุณพิมพ์อัปสร' และ 'คุณพรอัปสร' แต่งงาน โดยคนที่แต่งงานกับ 'คุณเควิน กฤษณภรณ์' สถาปนิกหนุ่มลูกครึ่งอนาคตไกล ขณะที่คนน้องลงเอยกับ 'คุณपाल ศิริพารา' ทายาทบริษัทจิ๋วเวลรี่เก่าแก่ และ... 'คุณปริม ศิริพารา' พี่สาวของคุณपालก็ไปแต่งงานกับ 'คุณธนวัฒน์ เมธาธิยานนท์' ซึ่งเป็นเพื่อนรุ่นพี่ของคุณเควิน รวมทั้งคุณปริมยังเป็นเพื่อนรักกับคุณพิมพ์อัปสร เท่ากับว่าครอบครัวของพวกเธอถูกต้องกันด้วยการแต่งงาน แถมยังซื้อบ้านอยู่ใกล้ๆ กันอีกต่างหาก

ดังนั้นเมื่อถึงรุ่นลูกทั้ง 'เมธาวิ' หลานชายคนเดียวของคุณธนวัฒน์ ธิติธร ราชิกา พันธิตรา ปรีณิรมิตา นิมมานรดี และพัทธมนถือกำเนิดขึ้น เด็กทั้งหมดจึงสนิทสนมและเติบโตมาด้วยกัน ตั้งแต่พันธิตราก้าวขึ้นสู่ชั้นมัธยมต้นปีที่สาม... คุณเควินผู้หวังลูกสาวเป็นชีวิตจิตใจมองเห็น 'สายตาแปลกๆ' ที่ธิติธรมีให้พันธิตรา หลายครั้งคนเป็นพ่อรำร่ำอยากจะแยกเด็กทั้งคู่ออกจากกัน แต่ก็โดนภรรยาปราบแล้วหาว่าเขาคิดมากเกินไป เด็กทั้งหมด

ล้วนเป็นเครือญาติที่โตมาด้วยกันทั้งนั้น

แต่แล้ววันเวลาก็แสดงให้เห็นว่าเซ็นส์ของคนเป็นพ่อมันชัดเจนมาก ในคืนส่งท้ายปีเก่าที่พันธิตราอายุครบสิบหกปี และทั้งสามบ้านมาฉลองร่วมกันอย่างทุกครั้ง เจ้าเด็กหนุ่มหน้าอ่อนนั้นก็ขอลูกสาวเขาเป็นแฟนจริงๆ!

นอกจากตัวคุณเควินแล้ว ทั้งผู้ใหญ่และเด็กสามตระกูลต่างยินดีกันถ้วนหน้า คุณพิมพ์อัปสรยินดีเพราะรู้จักอิทธิรมาตั้งแต่ยังเล็ก เห็นชัดว่าเป็นเด็กที่นิสัยดี อ่อนน้อม ฉลาด และไวใจให้ดูแลลูกสาวคนโตได้ คุณปรินยินดีเพราะพันธิตราเป็นเด็กสาวที่สวย ฉลาด น่ารัก มารยาทดี ดูครบเครื่องอย่างหาได้ยาก ทั้งยังเป็นลูกสาวของเพื่อนรุ่นน้องแสนรักอย่างคุณพิมพ์อัปสรเหมาะที่จะมาเป็นว่าที่สะใภ้ ขณะที่ปรินมีตาเองคือรุ่นเด็กที่ออกอาการดีใจที่สุด เพราะหล่อนคาดหวังมานานแล้วว่าอยากให้ลูกพี่ลูกน้องทั้งสองฝ่ายของตัวเองได้ต่อกัน ความสัมพันธ์ระหว่างพวกหล่อนทั้งหมดจะได้ยิ่งแนบแน่นขึ้นไปอีก เมื่อเวลาใครถามถึงความสัมพันธ์ของตระกูลเธอจะได้ตอบด้วยสีหน้าเจ้าเล่ห์ดูลึกลับว่า 'มันเป็นความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนมาก'

หลังจากคืนสิ้นปีที่ถูกบอกเลิกอย่างไม่ได้ตั้งตัว เหล่าลูกพี่ลูกน้องโดยเฉพาะปรินมีตาที่ออกตัวเชียร์แรงกว่าใครก็เข้าซี้ให้หญิงสาวเล่าให้ฟังว่าคืนนั้นเกิดอะไรขึ้นบ้าง จนพันธิตรานึกอยากจะลุกขึ้นมาวินให้เลิกถามเรื่องบ้าบอพรรคั้นได้แล้ว แต่เพราะการกระทำแบบนั้นไม่ใช่นิสัยของเธอ และรู้ว่าที่น้องถามเพราะ 'ห่วย' เนื่องจากสัมผัสได้ว่าเธอแปลกไป ผู้หันหลังให้ก็บวงการสถาปนิก ย้ายสายงานมาเป็นนักเขียนเต็มตัวเป็นหลัก... และรับปันผลจากหุ้นบริษัท Mlconic เป็นรองจึงทำเพียงส่งยิ้มสวยๆ แล้วบอกให้รอลุ้นกันในวันรวมญาติ

รอยยิ้มและความนัยทำให้ปรินมีตาอยากจะทำใจว่าสองหนุ่มสาวตกลงแต่งงานกันแล้ว แต่หัวใจหล่อนกลับกระตุกแปลกๆ ว่า...

บางทีอาจจะเป็นไม่ได้เป็นอย่างที่หล่อนหรือใครๆ คิด

ในทุกปีพวกเขาจะเปลี่ยนร้านอาหารที่ใช้กินเลี้ยงไปเรื่อยๆ ปีนี้พิเศษหน่อยตรงทั้งผู้ใหญ่และเด็กตกลงกันว่า จะขับรถไปกินอาหารที่ร้านดังประจำหัวหินและถือโอกาสเที่ยวเล่น พักค้างคืนที่บ้านพักตากอากาศของครอบครัวศรพิราซึ่งใหญ่พอจะให้ทุกคนได้พักกันจนครบ

ที่จริงแล้วการเลือกสถานที่ไกลขนาดนี้ เพราะพวกผู้ใหญ่ต่างก็คิดว่า การพักผ่อนประจำปีครั้งนี้คงมี 'ข่าวดี' ให้เฉลิมฉลอง และเผื่อว่าอิทธิรอยากจะทำพันธิตราแต่งงานอีกรอบ จะได้มีบรรยากาศดีๆ วิวสวยๆ รวมถึงมุมให้พวกท่านได้แอบเฝ้ามอง

ในมื้ออาหารเย็นที่จัดขึ้นหน้าบ้านพักตากอากาศ พันธิตราเฝ้ามองพฤติกรรมของทุกคนพร้อมลอบถอนหายใจ หากจะมีใครสังเกตเห็น...อย่างที่ราชิกาสังเกต คงเห็นว่าแม้วงหน้าสวยยิ่งแต่รอยยิ้มไม่ขาด หากดวงตากกลมโตนั้นกลับเรียบนิ่งอย่างประหลาด ไม่มีเค้าของ 'ว่าที่เจ้าสาว' เลย แม้แต่น้อย ส่วนตัวอิทธิรเองแม้จะพยายามทำตัวให้ 'ปกติ' มากแค่ไหน แต่สถาปนิกหนุ่มหล่ออนาคตไกลกลับดูลุกลี้ลุกลนและไม่ค่อยวอแวเอาใจใส่ 'คู่มั่น' เท่าที่ควร

อิทธิรหลุบตาลงต่ำ ฟังพวกผู้ใหญ่เริ่มอัปเดตชีวิตทั้งด้านการทำงาน สุขภาพ สังคม ไต่มาจนถึงเรื่องลูกหลาน หัวใจของชายหนุ่มเด่นกระหน่ำอย่างรุนแรงเมื่อรู้ว่า 'หัวข้อสำคัญ' ระหว่างเขากับพันธิตราใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว และใช่...อดีตคู่มั่นซึ่งยังสวมแหวนอยู่ก็ทำอย่างที่เธอบอกไว้ คือให้เขาเป็นคน 'เคลียร์' เรื่องนี้ด้วยตัวเอง โดยที่เธอจะไม่ช่วยเหลือใดๆ ทั้งสิ้น

จะไม่มีการบอกว่าทุกอย่างจบลงด้วยดี เธอกับเขาจากกันเพราะหมดรัก และยังสามารถเป็นพี่น้องกันได้อยู่

พูดตามตรง ด้วยนิสัยเย่อหยิ่งตรงไปตรงมาและเกลียดการทรมานหลัง การที่พันธิตรายังไว้หน้า ไม่ด่าประจานเขากลางวงศัณฐาติก็ถือว่าเธอเห็นแก่

หี! นั่นมันกลายเป็นอดีตไปแล้วละค่ะป้าปริม

"ที่จริงก็ไม่แน่ว่าเป็นฤกษ์อะไรหรอก พระที่นับถือท่านว่าคูนี่ใช้ฤกษ์สะดวกเลยจะดีกว่า พิมพ์ก็เลยคุยกับพี่ปริมว่าเอาอย่างพี่ตรีเคยพูดไว้ก็ดีนะคะ แต่ทั้งนี้วันเกิดตรีเลย แต่พี่ปริมบอกว่ามันนานไป เลยจะลองปรึกษาทุกคนก่อน"

คุณพิมพ์ก็อัสสรถือโอกาสถามความเห็นทุกคนทั้งเด็กและผู้ใหญ่

"ว้าววว แต่ทั้งนี้วันเกิดพี่ตรี~~" ปรีนิมมีตาลากเสียงแซว แวดตาวาวระยับ แกล้งนั่งหลังตรง แล้วเอ่ยเลียนแบบญาติผู้ใหญ่ที่เคยประกาศไว้ "ตรีตั้งใจไว้แล้วครับว่าจะแต่งงานกันในวันเกิดตรี เพราะตรีจะได้มีน้องโพร้มเป็นของขวัญวันเกิดที่ล้ำค่าที่สุดในชีวิต" โบหน้าสวยไม่ผิดกับมารดาหันไปยิ้มเข้าคนเคยพูดไว้อย่างไม่ทันสังเกตความผิดปกติ "เนี่ย พี่ตรีเคยพูดไว้แบบนี้ไซ้มี้อะ แพร่จำได้และประทับใจมากกก"

ลูกสาวคนกลางบ้านศิริพาราที่อื่นกว่าใครเพราะทั้งลุ่นทั้งเซียร์คูนี่มาแต่แรกประสานมือกุมหน้าอก หลังตาพริ้มยินดีประหนึ่งจะได้เป็นเจ้าของเสียเอง

ขณะที่หลายคนเฮฮาไปกับคำหยอกเย้าของปรีนิมมีตา คนเคยจะได้เป็นของขวัญล้ำค่าในวันเกิดตรีตรีก็มองอดีตว่าที่เจ้าป่าวด้วยสายตาดูนิ่งๆ คล้ายกำลังตั้งคำถามว่าเมื่อไหร่เขาจะ 'กล้า' พอจะพูดความจริงออกไปเสียที

"เนอะๆ พี่โพร้มมองพี่ตรีไม่วางตาเลย ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว เล่าตอนที่พี่ตรีขอแต่งงานให้เราฟังหน่อยสิคะ" ลูกพี่ลูกน้องผู้สติสรว์สำเร็จอย่างนิมมานรดีเอ่ยถามอย่างอู้อายก็เห็น และนั่นเป็นโอกาสให้พันธิตราที่รอติตรจนเบื่อก็จะรอ ยอมช่วย 'เปิดทาง' ให้ก่อนพร้อมรอยยิ้มหวาน

"พี่ตรีไม่ได้ขอพี่แต่งงานนะ"

"อ้าว?!" หลายเสียงประสานอย่างพร้อมเพรียงด้วยความสับสน เพราะกระทั่งคุณเควินซึ่งทำใจยอมรับไม่ได้ที่จะให้ลูกสาวแต่งงานตั้งแต่อายุสี่สิบเจ็ดก็ยังเข้าใจว่าการเดาในคืนส่งท้ายปีของหนุ่มสาวคือวันที่ตรีตรีขอเธอแต่งงาน

"แล้ว...คินนั้นไม่ได้มี...เซอร์ไพรส์อะไรเลยหรือคะ" พัทธมนเอ่ยถามพี่สาวแท้ๆ อย่างสงสัย หล่อนจำได้แค่ว่าคินนั้นพี่สาวส่งข้อความมาบอกว่า จะนอนค้างที่คอนโดฯ แทนการกลับบ้าน แม้จะรู้ว่าพันธิตราค่อนข้างหัวโบราณ แต่สาวน้อยที่เพิ่งก้าวเข้ารั้วมหาวิทยาลัยไม่ทันครบปีก็อดจะคิดไม่ได้ว่า... หลัง 'เซอร์ไพรส์' ขอแต่งงาน อาจจะเป็นคำคั้นหวานนำสุดโรแมนติกของว่าที่ป้าสาว

"มีสิ ทำไมจะไม่มีล่ะ" พันธิตรายิ้มกว้าง ยึดตัวตรง เชิดหน้าจันเห็นลำคอระหง

ดี! ในเมื่อเธอให้โอกาสดิถีธรเป็นฝ่ายพูดแล้วทว่าเขากลับเอาแต่เงียบ เธอก็จะช่วย 'เกริ่น' ให้เขาละกัน

ดวงตากลมโตหันไปมองอดีตคู่หมั้นที่ทำท่าอยากจะหลบตาหนี... แต่เพราะติดสายตาทุกคู่ที่มองมาจึงไม่กล้า พันธิตราใช้มือซ้ายเท้าคางให้ประกายเพชรบนนิ้วนางส่องกระทบแสงไฟ...เป็นการอำลารวันสุดท้าย ริมฝีปากจิ้มลิ้มคลี่ยิ้มกว้าง นัยน์ตาเป็นประกายสุขสกา

"พี่ตรียังไม่ได้บอกคุณลุงคุณป้าหรือคะว่าเซอร์ไพรส์อะไรเพิร์ม" เธอถาม...ทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าเขายังไม่ได้บอก ทั้งยังกระตุ้นต่อ "พี่ตรีจะปล่อยให้ทุกคนนั่งฟังแล้วก็คิดกันไปแบบนี้จริงๆ หรือคะ"

"อะไรน้องเพิร์ม มีอะไรกัน" คุณเควินที่จับสัมผัสสารมถันนั้นไม่ปกติของลูกสาวได้รับร้องถามเสียงดัง สายตาทุกคู่จับจ้องมายังสองหนุ่มสาว และนั่นคล้ายจะเป็นการลั่นระฆังให้ดิถีธรต้องลุกขึ้นมาสู้กับความจริง

ร่างสูงกำยำอย่างคนออกกำลังกายเป็นประจำลุกจากเก้าอี้ เดินไปกราบลงที่ตักบิดมารดาของตัวเองและของคู่หมั้น ท่ามกลางสายตาดกตะลึงของทุกคน ดิถีธรค่อยๆ เงยหน้าขึ้น บอกด้วยน้ำเสียงเปี่ยมด้วยความรู้สึกผิด

"ผมขอโทษครับ"

เนิ่นนานกว่าคุณปริมจะควานหาเสียงตัวเองเจอ หัวใจคนเป็นแม่

กระตุกจูบ นึกหัวนกล้ออย่างประหลาด

"ขอโทษ? ลูกขอโทษอะไรตรี แล้ว...ขอโทษพ่อแม่กับอาวินอาพิมพ์
ทำไม"

หนุ่มหล่อเฝ้าปาก เหลือบตามองอดีตคู่หมั้นที่เพียงนั่งมองเขาด้วย
รอยยิ้ม...ที่ส่งไปไม่ถึงดวงตา รอคอยให้เขาเป็นฝ่าย 'จบ' เรื่องทุกอย่าง
อย่างที่ควรจะเป็น

"วันนั้น...ผมไม่ได้...ขอน้องไพรม์แต่งงาน"

แม้ธิดาจะพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ได้ดังมากนัก แต่เพราะทุกคนต่างเฝ้า
รอฟังคำพูดเขาอยู่จึงได้ยินกันอย่างชัดเจน นอกจากหญิงสาวผู้อยู่ในเหตุการณ์
คืนนั้น ทั้งสามครอบครัวต่างนั่งกันไปคล้ายทำตัวไม่ถูก มีแค่พันธิดาเท่านั้น
ที่ลูบขอบแก้มเล่นพลางมองด้วยแวตาว่างเปล่า

"โธ่! นึกว่าเรื่องอะไร! ถ้ายังไม่ได้ขอก็รีบขอซะสิ ขอตอนนี้ก็ได้!
พวกน้าก็เตรียมวิวดีจ ไว้ให้แล้วนี่ไง" 'คุณพรอัปสร' เอ่ยปากขึ้น ทั้งๆ ที่
ท่านเองก็รู้ว่าคำพูดของหลานสามีคงไม่ได้หมายถึงแบบนั้น

ไม่อย่างนั้นทำไมต้องขอโทษ ทำไมถึงขึ้นต้องลงไปกราบตักผู้ใหญ่
ทั้งสองฝ่าย และทำไม...หลานสาวของท่านถึงได้ไร้อร่าความสุขของคน
จะเป็นเจ้าสาว

ธิดาซึ่งยังคงคุกเข่าอยู่บนพื้นหลังตา กลืนน้ำลายลงคอ ก่อนลืมนตา
ขึ้นมาสารภาพความจริงด้วยสีหน้าหนักแน่นชัดเจน...อย่างที่เขาเคยเป็น
มาตลอด

"วันนั้นผมไม่ได้ขอน้องไพรม์แต่งงาน...แต่ขอเลิกกับน้องไพรม์ครับ"

สิ้นคำพูดของธิดา ทั้งที่มีคนอยู่กว่าสิบชีวิต ทว่านอกจากเสียงคลืนลม
แล้ว ทุกอย่างกลับตกอยู่ในความเงียบ แวตตาของหลายคนสะท้อนให้เห็นว่า
มีสิ่งที่ยังสงสัยแต่ไม่รู้ว่าจะควรเปิดปากถามอย่างไร

พันธิดามองสถานการณ์ตรงหน้าแล้วถอนหายใจ ผู้หญิงที่ถูกถอนหมั้น

เมื่อไม่กี่วันก่อนขยับตัวเพียงนิดเดียวก็ตกเป็นเป้าสายตาของเครือข่ายทั้งหมด โดยเฉพาะบิดา...ที่แววตาของท่านเจ็บร้าวยิ่งกว่าคนถูกขอลีกอย่างเธอ

อดีตสถาปนิกสาวขยับตัวเข้าไปแทรกกระหว่างเก้าอี้บิดามารดา โอบกอดพวกท่านไว้และรับกอดจากน้องสาวอีกที่หนึ่ง ก่อนจะสูดลมหายใจลึกๆ ผละออกจาก 'เซฟโซน' ของตัวเอง เงยหน้าขึ้นมองจึงเห็นสีหน้าที่เต็มไปด้วยคำถามจากทุกคน

"คะ วันนั้นพี่ตรีไม่ได้ขอไพรม์แต่งงาน...แต่ขอถอนหมั้นกับไพรม์... หรือให้ถูกก็คือขอลีกกันไปเลยต่างหาก ส่วนเหตุผล..." พันธิตราถอนหายใจ รังเกียจเกินจะเอ่ยถึงสาเหตุที่เธอสุดแสนจะซิงซัง "ไพรม์ช่วยพูดขนาดนี้แล้วที่เหลือรบกวนพี่ตรีอธิบายเองเถอะคะ ไพรม์รังเกียจที่จะพูด"

คำว่า 'รังเกียจ' จากปากจิ้มลิ้มนั้นรุนแรงเกินกว่าปกติที่พันธิตราจะพูดออกมา นั่นทำให้เกือบทุกคนพอเดาได้ราวๆ ว่าสาเหตุมาจากอะไร

"อิติธ!" คุณปริมลุขขึ้นยืนพรวด ฟาดเข้าที่หัวใจลูกชายอย่าง ไม่อ้อมแรง ดวงตารื้นด้วยน้ำตา เด่าได้เลยว่าอะไรทำให้ท่านกำลังจะสูญเสียว่าที่ลูกสะใภ้สุดที่รักไป

"ผมคิดเอง...ผมนอกใจน้องไพรม์ ผม...ไปรักผู้หญิงอีกคน"

อิติธرسالภาพความจริงออกมา แวตตาชายหนุ่มแฝงซึ่งความเจ็บปวด เสียใจ และรู้สึกผิด ทว่าสำหรับคนอื่นๆ โดยเฉพาะบุพการีของเขา ของพันธิตรา และผู้เขียรออกนอกหน้ามาตลอดอย่างปรนิมมิตา ไม่มีใครให้อภัยหรือมองเห็นความรู้สึกเหล่านั้น

คุณปริมลุตดมหายใจลึก ก่อนจะค่อยๆ เอนตัวลงทำท่าเหมือนจะเป็นลม ร้อนถึงคุณธนวัฒน์และอิติธธต้องรีบประคองไว้ ทว่าท่านกลับบัตมีบุตรชายออกอย่างไม่ไยดี

"ไม่ต้อง! ไม่ต้องมาแตะตัวฉัน!" เพราะดิรัยอย่างไรคุณปริมลก็ไมยอมให้ลูกถูกตัว จึงต้องให้เมธาวิช่วยประคองกลับไปนั่งตามเดิมแทน

ดวงตาคนเป็นแม่แดงเรื่อ น้ำตาแห่งความผิดหวัง เสียใจ และ...
ละอายใจต่อครอบครัวของว่าที่ศรีสะเก้าหลังริน อดเค้นน้ำเสียงถามไม่ได้

"ทำไม...ทำไมถึงเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นมาได้! ผู้หญิงคนนั้นมันเป็นใคร
ทำไมมันถึงทำให้ลูกที่ซื่อสัตย์รักเดียวกับน้องไพร่มมาเป็นสิบปี...เปลี่ยนไปได้
ขนาดนี้"

"ผมไม่รู้ ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกันครับ" ชายหนุ่มส่ายหัว เขาก็ไม่เข้าใจว่า
เพราะอะไร...หัวใจที่มั่นคงของเขาถึงได้เหวอนไปกับหญิงสาวที่อยู่ในสถานะ
'คู่กัด' มาตั้งแต่สมัยมหาวิทยาลัยจนกระทั่งมาทำงานที่เดียวกันก็ยังคงเป็น
แบบนี้มาตลอดหลายปี

บางที่...อาจจะเป็นตอนที่เขาค้นพบว่าภายใต้ท่าทางร้ายแรงสดใส
ดุจตะวันดวงน้อยๆ ผู้คอยมอบความสุขสดชื่นให้คนอื่น ผู้หญิงที่ดูแกร่งกล้า
ปากดีและไม่กลัวใครคนนั้นได้ซุกซ่อนอีกตัวตนที่แสนจะอ่อนแอเปราะบาง
เอาไว้

"ที่ผมรู้คือ...ตอนนี้สำหรับผม น้องไพร่มจะเป็นน้องสาวที่ผมรักและ
เอ็นดูตลอดไป"

"เหอะ!" คุณเควินแค้นหัวเราะ ก้อนน้อยๆ ดึงลูกสาวขึ้นอย่างนุ่มนวล
แล้วร้องถามเสียงแข็ง "ถามหน่อยมั้ยว่าลูกสาวฉันอยากได้แกเป็นพี่ชาย
รีเปล่า"

พ่อที่เดือดจัดเพราะลูกรักโดนนอกใจแทบอยากจะถลาไปต่อย
อดีตว่าที่ลูกเขย ติดที่ทำงานยังเกรงใจบุพการีอีกฝ่ายอยู่ มิฉะนั้น...

ราวกับคุณธนวัฒน์จะล่วงรู้ว่าเพื่อนสนิทรุ่นน้องรวมถึงหุ้นส่วนบริษัท
คิดอะไรอยู่ ในเมื่อคุณเควินไม่กล้าเพราะเกรงใจท่าน แต่ท่านไม่จำเป็นต้อง
เกรงใจใคร หนุ่มใหญ่แห่งวงการสถาปนิกจึงลุกขึ้นพรวด แล้วต่อยลงไป
บนใบหน้าที่ถอดแบบท่านออกมา

แม้จะหวัดร็องอย่างตกใจกับการใช้กำลังของสามี และเกือบจะถลาเข้าไป

ดูอาการลูกชายคนเดียว ทว่าสุดท้ายแล้วคุณปริมก็ได้แต่ยื่นกำหมัดร้องให้อยู่ที่เดิม จึงต้องเป็นหน้าที่ของคุณपालที่ต้องเข้ามาห้ามปรามพี่ชายไว้

"พี่วัฒนพอก่อนพี่วัฒน พอ" คุณपालเข้ามาตั้งรังรำงที่สุงทัดเทียมกันไว้ไม่ให้ถลาเข้าหาธิดีธรรอีก

เมื่อเห็นว่าเรื่องราวทำท่าจะลุกลามไปใหญ่โต พันธิตราภักซ์ยับตัวออกจากวงล้อมของครอบครัวที่ทั้งมารดาและน้องสาวขยับเข้ามายื่นชิตราวกับต้องการจะปกป้องเธอ... จากผู้ชายทรยศ

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองบิดา ผงกหัวและยิ้มให้ท่านก่อนจะก้าวเดินไปหาอดีตคู่หมั้นที่ยังล้มกองอยู่กับพื้น

เปล่า เธอไม่ได้ก้มลงไปช่วยพยุงเขาขึ้นมาอย่างที่เคยหลายคนแอบคาดหวัง พันธิตราเพียงยึดตัวตรง ปรายตาลงมองต่ำด้วยมาตรการนี้ผู้เย่อหยิ่ง...อย่างที่ไม่เคยทำใส่เขามาก่อน

ทว่าตอนนี้ธิดีธรรได้รับสิทธิ์นั้นแล้ว

เพียงเสี้ยวนาทีถัดจากนั้น รังระห่งในชุดเดรสสีขาวสะอาดตาพลั้งไหวตามแรงลมทะเลก็ค่อยๆ ย่อตัวลง มือเรียวรูตแหวนซึ่งใส่ติดตัวมากกว่าสามปีออกจากนิ้วอย่างไม่ลังเล

"อย่างที่ไพรม์บอกพี่ตรี ว่าวันนั้นพี่ตรีขอหมั้นไพรม์ต่อหน้าทุกคนวันนี้พี่ตรีจึงต้องเป็นคนจัดการทุกอย่าง แต่..." หญิงสาวยกไหล่ มองสภาพเขาแล้วเบะปาก "พี่ตรีจัดการได้ไม่ดีเท่าที่ไพรม์หวัง ถึงอย่างนั้นก็เถอะ" เธอถอนหายใจ ยื่นแหวนไปให้ผู้ชายที่ยังกองอยู่บนพื้นอย่างนั้น ไม่คิดจะลุกขึ้นมาสักนิด

"ตามสัญญาอะ ไพรม์จะคืนแหวนหมั้นให้พี่ตรี...ต่อหน้าทุกคน"

เมื่อยืนเฝ้าอยู่เกือบหนึ่งนาทิจโดยที่อีกฝ่ายยังไม่ปฏิบัติกรียาตอบโต้ หญิงสาวก็หันกลับมามองญาติผู้ใหญ่ด้วยแววตาแทนคำขอโทษ เอ่ยปากล้วงหน้ากับสิ่งที่กำลังจะทำ

"ไพร่มขอโทษนะคะ"

แล้วหันกลับไปปล่อยแหวนหมั้นทิ้งลงบนพื้นข้างตัวริติธร ก่อนจะ
หยุดตัวขึ้น เซิดหน้าเดินหลังตรงก้าวออกจากบริเวณนั้นไป

ขณะที่หลายคนกำลังอึ้งกับสิ่งที่พันธิตราทำ ซึ่งหากว่ากันตามตรงคือ
'ไร้มารยาท' แต่เมื่อเทียบกับสิ่งที่ริติธรทำและหญิงสาวเองก็พยายาม
ส่งแหวนคืนให้ดีๆ แล้วแต่ฝ่ายชายไม่รับ การกระทำครั้งนี้ของพันธิตราก็ยัง
นับได้ว่าไว้หน้าทุกฝ่ายมากพอแล้ว

และคนแรกที่ตั้งสติได้ก็คือคุณเควิน ท่านรีบวิ่งตามลูกสาวออกไปทันที
"ไพร่ม! น้องไพร่ม! รอป้าด้วย!"

คุณพิมพ์อัปสรนั่งอยู่อืดใจ ก่อนกล่าวกับอดีตตัวที่ลูกเขยอย่างผิดหวัง
"อาเสีใจมากที่ตอนนั้นสนับสนุนให้น้องไพร่มคบกับตรี!"

ท่านหันหลังวิ่งตามสามีและลูกสาวคนโต โดยมีลูกสาวคนเล็ก
วิ่งตามไปติดๆ

บทที่ 3 มือที่สาม

หลังก้าวพ้นจากสถานการณ์อันแสนระอึกระอ่วนได้สักระยะ พันธิตรา ก็เพิ่งรู้สึกตัวว่าพ่อแม่และน้องสาวของเธอวิ่งตามมาด้วย

ดวงตาของคุณเควินผู้มีเชื้อสายอังกฤษและเงินไหลเวียนอยู่ในตัว มองลูกสาวสุดที่รักอย่างห่วงใยเช่นเดียวกับคุณพิมพ์อัปสรและพัทธมน ซึ่ง ฝ่ายหลังก็ดริมฝีปาก ริ่งมากอดพันธิตราไว้แล้วร้องไห้สะอื้นกับป้าบอบบาง "ฮึ๊ก...ไม่เป็นไรนะพี่ไพโรจน์ แค่ผู้ชายเฮงชวยคนเดียวเอง!"

จากปกติพี่น้องที่แบ่งกันเป็น 'ลูกป้า' กับ 'ลูกแม่' และมักจะทะเลาะ เบาะแว้งกันเองเสมอ พัทธมนกลับเป็นฝ่ายเสียน้ำตาให้กับสิ่งที่พี่สาว ต้องเผชิญ เพราะอย่างไรเสีย...เลือดที่ข้นกว่าน้ำก็ทำให้หล่อนึกเกลียด 'อดีต' ว่าที่พี่เขยผู้แสนดีขึ้นมาจับใจ

พันธิตราหลับตา ซึมซับอ้อมกอดของน้องสาว ก่อนจะถูกโอบล้อม อีกครั้งด้วยคุณพิมพ์อัปสรและคุณเควิน เธอตกอยู่ในอ้อมกอดของครอบครัว... เซฟโซนที่ปลอดภัยที่สุด จากคนที่ไม่มีความทรยศหักหลังหรือทำให้ต้องเสียน้ำตา แล้วเมื่อลมตาขึ้นอีกครั้ง พันธิตรา ก็หัวเราะเบาๆ ขยับตัวจนทุกคน ต้องขยับตาม มือเรียวสวยยื่นไปเช็ดน้ำตาบนดวงหน้าคล้ายคลึงกัน ถ้าม

ปนหัวเราะ

"นี่ คนโดนเทคือพี่นะ เราร้องให้ทำไมซะไรพรชัย"

"ก็เพราะพี่โพร้มไม่ร้องไง! โพรชัยถึงต้องร้องแทน!" หากพันธิตราสวยสง่าเยือกเย็นเหมือนราชินี พัทธมนก็คือ 'เจ้าหญิงน้อย' ประจำบ้านผู้ซึ่งกล่าวอย่างรู้จักนิสัยพี่สาวตัวเองดี

ตั้งแต่เล็กจนโต สิ่งที่ทำให้พัธมนทั้งชื่นชมและอิจฉาพี่สาวคนเดียวมาตลอดคือความสวยสง่า ทำอะไรก็ดู 'แพง' ไปหมด ทั้งยังเฉลียวฉลาดวางตัวดีจนเป็น 'ลูกป้า' เป็นความภาคภูมิใจของวงศ์ตระกูล ทว่านั่น... กลับทำให้บางครั้งหล่นรู้สึกอิจฉาพี่สาวตัวเองมากเกินไป

ไม่ว่าจะพบเจอเรื่องอะไร หากไม่ใช่สีหน้าเย่อหยิ่ง พันธิตราก็จะยิ้มอย่างมั่นใจในตัวเองอยู่เสมอ พัทธมนจำไม่ได้แล้วว่าครั้งสุดท้ายที่เห็นพี่ร้องไห้คือเมื่อไหร่

คุณเอะ ขนาดถูกคู่หมั้นที่รักกันมาเป็นสิบปีบอกลาก พี่ยังยิ้มให้หล่นด้วยสีหน้าและแววตาที่หม่นแสงเพียงนิดเดียวด้วยซ้ำ

"จะร้องให้ไปทำไมเล่า เสียหน้าตาเปล่าๆ" พันธิตราสายหัว ก่อนหันไปกอดบัพภารีแน่นๆ คนละทีแทนการเติมพลัง พอเงยหน้าขึ้นมาอีกที่เธอก็กลับไปเป็นลูกสาวคนเดิม ไปเป็นเพอร์เฟ็กชันนิสต์สาวที่มีรอยยิ้มมั่นใจเต็มวงหน้า

"ป้ากับแม่เอาบุญแจรรถกับกระเป๋าตั้งค์มาอัยคะ"

"หืม?" คุณเควินที่ยังตั้งตัวไม่ทันกับปฎิการิยาของลูกสาวกะพริบตาเป็นคุณพิมพ์อัสสรที่ไวกว่า ท่านพยักหน้ารับ

"บุญแจรรถอยู่กับแม่ แต่กระเป๋าตั้งค์..."

"ในกระเป๋ากางเกงป้ามี มีอะไรีเปล่าน้องโพร้ม"

"ก็ไม่มีอะไรีมากหรอคะ" พันธิตราสายหัว อดยิ้มมองครอบครัวซึ่งรักและหวังดีกับเธอที่สุด "โพร้มแค่... จะชวนทุกคนออกไปหาอะไรีกิน

คิดว่าที่กินกันน่าจะยังไม่อิม ที่สำคัญคือเมื่อกี้..." หญิงสาวหัวเราะน้อยๆ
อีกครั้ง ทำทางไม่เหมือนคนเพิ่งถูกถอนหมั้นมา

นี่ถ้าไม่รู้มาก่อน ทุกคนอาจจะเข้าใจว่าเธอเป็นฝ่าย 'เท' ธิติธรทิ้ง
ด้วยซ้ำไป

"ไพร่มีมัวแต่ลุ่นกับสถานการณ์จนแทบไม่ได้กินอะไรนะละ ตอนนี
เลยหิวแทบแยแล้ว"

ที่แรกเป็นตายอย่างไรคืนนั้นคุณเควินก็จะไม่พาลูกเมียกลับไป
บ้านพักตากอากาศอีก เพราะไม่อยากเห็นหน้าธิติธรให้ต้องโมโหขึ้นมาอีกรอบ
ทว่าคนโดนถอนหมั้นอย่างพันธิทรกลับมีสติมากพอจะรู้ว่าไม่ควรทำให้ผู้ใหญ่
สามครอบครัวแตกหักหรือมองหน้ากันไม่ติดอีก

ราวกับว่าเธออยู่ก่อนแล้ว ที่นที่ที่รถแลนด์โรเวอร์สีดำเลี้ยวเข้าไป
จอด คุณปริมและสามีก็รีบลุกพรวดออกมาหา อตีตว่าที่แม่สามีของพันธิตรา
กุมมือหญิงสาวไว้ เอ่ยขอโทษทั้งน้ำตา

"ขอโทษ บ้าขอโทษนะน้องไพร่มี บ้าขอโทษ...ที่เลี้ยงลูกไม่ดี ขอโทษ
ที่ทำให้น้องไพร่มีต้องเสียใจ ต้องเสียชื่อและเสียเวลาในชีวิตมาเป็นสิบปี!"
ทำหน้าพร้อมขบเขี้ยวเคี้ยวฟันขณะเอ่ยถึงตัวตนเหตุอย่างแค้นเคือง

คุณปริมกล่าวหนักแน่นแล้ว ทางครอบครัวผู้เสียหายอย่างคุณเควิน
ก็ถึงกับพูดไม่ออก ได้แต่เบือนหน้าหนีไปสปรตาเพื่อนสนิทรุ่นพี่ฟ่วงตำแหน่ง
หุ้นส่วนบริษัท

หนุ่มใหญ่สองคนพยักหน้าให้กันโดยไม่มีคำพูด มีเพียงแววตาสะท้อน
ให้เห็นความเสียใจและรู้สึกผิดของคุณธนวัฒน์

ความจริงแล้วก่อนหน้าจะกลับมาถึงบ้านพักตากอากาศ มีหลายครั้ง
ที่อดีตสถาปนิกมือทองคิดจะเลิกคบหากับบ้านคุณธนวัฒน์ให้รู้แล้วรู้รอด
คิดถึงขั้นจะถอนหุ้นสิบเปอร์เซ็นต์ที่มีอยู่ออกจากบริษัท Mlconic ซึ่งตน

มีส่วนร่วมกันสร้างมากับสองพี่น้องเมธาธิยานนท์เลยด้วยซ้ำ แต่ก็ได้ลูกสาวของท่าน...ราชินีตัวน้อยผู้เฝ้าย้ำเตือนว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นคือความผิดของอิทธิธรไม่ควรทำให้พวกผู้ใหญ่ซึ่งเสียใจอยู่ก่อนแล้วต้องเดือดร้อนไปด้วย

พันธิตรากุมมื่ออ่อนนุ่มที่มีส่วนช่วยประคับประคองเลี้ยงดูเธอมาตั้งแต่เล็กไว้ สายหน้าให้ทั้งรอยยิ้ม

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะป้าปริม มันไม่ใช่ความผิดของป้าปริม เท่าที่เพิร์มเห็นมาตลอด...ป้าปริมอบรมสั่งสอนพีตรีมาได้ดีมาก แต่...เพิร์มคงต้องขออนุญาตยกคำพูดที่อาจฟังไม่ค่อยเหมาะเท่าไรขึ้นมาพูดนะค่ะ" หญิงสาวเอ่ยขออย่างนอบน้อมก่อนจะเอ่ย "ลูกเราเลี้ยงเขาได้แต่ตัวค่ะ แล้วคนเราเมื่อโตขึ้น นิสัย ความคิดความอ่านก็เปลี่ยนไปตามตัวเอง เพราะอย่างนั้นเรื่องพีตรี...มันไม่ใช่ความผิดของป้าปริมหรือลุงวัฒน์หรือใครทั้งนั้น...นอกจากเขาสองคน"

'เขาสองคน' ที่พันธิตราพูดถึง ก็คืออดีตคู่หมั้นกับ...รักครั้งใหม่ของเขา นับจากถูกถอนหมั้นเมื่อคืนสิ้นปี พันธิตราที่ใช้เวลาคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น ความมั่นคงตลอดสิบปีถูกทำลายลงในพริบตา หญิงสาวค้นพบว่าสิ่งที่ทำให้เธอเจ็บปวดเสียใจมากที่สุด ไม่ใช่การสูญเสียอิทธิธรในฐานะคนรัก แต่เพราะเขาเลือกที่จะทรยศ หักหลัง และหลอกหลวงเธอ บางทีถ้าอิทธิธกรกล้าจะขอเลิกกับเธอตั้งแต่แรกแล้วค่อยไปเริ่มต้นใหม่กับใครอีกคนที่เขาบอกว่า 'รัก' กับผู้หญิงที่มาทีหลังคนนั้น...เธออาจจะโกรธหรือเกลียดเขาน้อยกว่านี้

คุณปริมสบตาหญิงสาวที่ทำหน้าที่ใคร่เอ็นดูมาตั้งแต่ยังเล็กและวาดฝันมาตลอดว่าวันหนึ่งเด็กคนนี้จะได้เรียกท่านว่า 'แม่' พลังถอนหายใจซำๆ

หากสิ่งที่อิทธิธรทำผิดเป็นเรื่องอื่น ท่านอาจจะยอมทำหน้าที่หาหาขอให้พันธิตราอภัยให้ ทว่าท่านรู้จักหญิงสาวมาตั้งแต่เด็ก รู้ดีว่าสิ่งที่พันธิตราเกลียดมากที่สุดคือการนอกใจ ดังนั้นจึงทำได้เพียงพยายามประคองรักษา

ความสัมพันธ์ไว้ไม่ให้ขาดหาย

"ป้ารู้...ว่าสิ่งที่ตาตรีทำมันเลวร้ายมาก ป้าไม่กล้าขอให้ห้องโพรมให้อภัย แต่...ป้าอยากขอให้ความสัมพันธ์ของเราสองบ้าน อย่าถูกทำลายลงเพราะตาตรีได้มัยลูก...นะจ๊ะพิมพ์" ประโยคหลังทำหน้าหันไปถามเพื่อนรุ่นน้อง ซึ่งตลอดมามารดาของพันธิตราเพียงแค่นิ่งฟังเฉยๆ ไม่ได้เอ่ยปากอะไร

คุณพิมพ์อัปสรรสบตากับสามี ทั้งสองปรึกษากันมาแล้วและเห็นด้วยกับพันธิตราว่าไม่ควรให้เรื่องของเด็กๆ กระทบถึงสายสัมพันธ์อันยาวนานหลายสิบปีของผู้ใหญ่ จึงพยักหน้ารับพร้อมรอยยิ้มฝืดฝืน

"ระหว่างเรายังเหมือนเดิมได้ค่ะ ขอแค่ที่ไหนที่มีบ้านพิมพ์...จะต้องไม่มีตรีกับ...ผู้หญิงคนใหม่ของเขาอีกพอ"

พอถูกกล่าวย้าถึง 'ผู้หญิงคนใหม่' มือที่สามซึ่งก้าวเข้ามาทำลายความรักของลูกชายกับพันธิตรา สีหน้าของคุณปริมก็เย็นชาขึ้นมาพร้อมให้คำมั่น

"ไม่ต้องห่วงนะห้องโพรม ไม่ว่ายังไง...ป้าก็ไม่มัวนอยอมรับผู้หญิงหน้าด่านที่กล้าแย่งผู้ชายที่มีคู่หมั้นแล้วมาเป็นสะใภ้หรอก!"

พันธิตราเหลือบมองสีหน้าจริงจังของคนพูด ถ้า...เธออยากได้รัศมีคະແນວຄວາມສງສາຣເອີ້ນຕູມາກວ່ານີ້ສັກນິດ หรืออยากทำตัวเป็นนางรองที่ดีสักหน่อย หญิงสาวคงเอ่ยปากประเภทว่า 'อย่าให้ถึงขั้นนั้นเลยล่ะะ ยังไงพี่ตรี ก็เป็นลูกป้าปริม แล้ว...ผู้หญิงคนนั้นก็อาจจะมီးอะไรตีมากพอจะทำให้พี่ตรี เลิกรักโพรมได้'

ทว่าหญิงสาวเพียงแค่นิ่งฟังเฉยๆ เท่านั้น

เพราะออกตัวแรงเชียร์วิถีชีวิตกับพันธิตรามาตั้งแต่ยังเด็ก การกระทำของญาติผู้ใหญ่ที่ฝั่งพ่อจึงทำให้ปรานิมีตาเดือดดาลเกินกว่าจะรับไหว ทั้งยังรู้สึกผิดที่เป็นตัวตั้งตัวตติคอยสนับสนุนให้พันธิตราปรับวิถีชีวิต ดังนั้นสิ่งแรกที่สถาปนิกสาวเลือกที่จะทำคือการสืบหาว่าใครคือผู้หญิงหน้าด่านที่กล้ายุ่งกับ

ผู้ชายซึ่งรู้กันทั่วว่ามีคู่หมั้นแล้ว

จากคำพูดที่พันธิตราเล่าให้ฟังคร่าวๆ มีศิษย์เวิร์ดสำคัญคือชื่อ 'หนูดา' แม้ผู้หญิงชื่อ 'ดา' จะมีมากมายเป็นร้อยเป็นล้านคน ทว่าปรณิมาติดกลับนึกสังหรณ์ใจอย่างประหลาดว่า 'หนูดา' ของธิตรรจะอยู่ไม่ไกลไม่ไกล ไม่งั้นคงไม่ทำให้คนหัวใจมั้นคงมาตลอดหัวนโหวเอาได้ง่ายๆ

และคงใกล้... จนบางทีกระทั่งตัวพันธิตราก็อาจจะรู้จักด้วยซ้ำ

บางครั้งปรณิมาติดก็เกลียดที่นอกจากเซ็นส์ของตัวเองจะดีแล้ว เธอยังมักจะพบกับ 'จิ้งหะมี' อีกด้วย ระหว่างพักเที่ยงที่หน้าหน้าลูกพี่ลูกน้องซึ่งเห็นแล้วอยากจะเข้าไปตักอีกสักกรอบสองรอบขึ้นไปนั่งเล่นบนสวนาดาดฟ้าของบริษัท หญิงสาวก็ค้นพบโดยบังเอิญว่า...คนที่อยากหนีหน้านั้นกำลังพูดคุยอยู่กับสถาปนิกคนหนึ่งของบริษัท

แต่ไม่ใช่เรื่องงาน

"พี่ตรีทำแบบนี้จะดีเหรอ มันจะไม่...ทำให้ครอบครัวไพร่มีโกรธแล้วพาลมาเกลียดถึงบ้านพี่ตรีเหรอ" น้ำเสียงที่เคยสดใสเรีงร่าปนกวนประสาทอยู่เสมอฟังดูรื้ออรน ใบหน้าสวยตามฉบับลูกเสี่ยวที่ได้เห็นเพียงเสี้ยวเดียวก็ทำให้อารมณ์โกรธของปรณิมาติดพุ่งปรืดจนแทบอยากจะถลาออกไปตบแทนญาติผู้พี่ ทว่าเพราะยังอยากฟังต่อว่าลูกพี่ลูกน้องจะตอบว่าอย่างไร สถาปนิกสาวจึงได้แต่อดทน

ธิตรรกระชับมือคนรักอย่างอ่อนโยน

"ดีหรือไม่ดีพี่ก็ทำไปแล้วละ ตอนนี้พี่ไม่มีพันธะกับใครแล้ว พี่โสดแล้วเรา...มาคบกันจริงๆ ลักที่ได้มัยหนูดา"

"พี่ตรี..." เจ้าของชื่อเอ่ยเสียงเครือ หล่อนส่ายหัว

ไม่ใช่ว่าหล่อนปฏิเสธ ปรณิมาติดมั่นใจ เพราะน้ำเสียงสันแควคือผิดธรรมชาติของคนพูดยังเอ่ยต่อ

"หนูดาผิดเอง หนูดาไม่ควรไปยุ่งกับพี่ตรีเลย ถ้าไม่ใช่เพราะหนูดา..."

ถึงแม้ปกติจะไม่ได้สนิทสนมอะไรกัน แต่ปรนิมิตาก็ยังนำรักริมมารยาท เรียกชื่อเขาด้วยเสียงและสีหน้าที่ดีกว่าตอนนี้

"พี่เมมาห้ามแฟร์ทำไม จะปกป้องลูกพี่ลูกน้องตัวเองเหรอ!"

เห็นปรนิมิตาโกรธจัดจนดวงหน้าแดงก่ำแล้วเมธาวิก็ส่ายหัว อดเอ่ยไม่ได้ว่า

"ลูกพี่ลูกน้องพี่ก็ลูกพี่ลูกน้องแฟร์เหมือนกันแหละ"

ปรนิมิตาเบะปาก ยกแขนขึ้นกอดอก

"ฮึ! ผู้ชายแบบนั้นแฟร์ไม่นับญาติด้วยหรอก!" ดวงหน้าสวยสะบัด กลับไปมองคนมาห้ามไว้ "แล้วตกลงว่าไง พี่เมมาช่วยพี่ตรีไว้จ้?"

"เปล่า พี่ไม่ได้ช่วยตรี" เมธาวิส่ายหัว ดวงตาคมกริบมองเธอ พยักหน้าให้ "พี่มาช่วยแฟร์ต่างหาก"

"ช่วยแฟร์?" ปรนิมิตาชี้หน้าตัวเอง สีหน้างุนงง "ช่วยแฟร์ทำไม หรือ พี่เมคิดว่าถ้าแฟร์ลุกออกไปตา หญิงร้ายชายโหดคุณนั้นจะหันมารุมตบแฟร์?"

ถ้าอิทธิกรล่าทำกับเธอถึงขั้นนั้น ก็รอดูละกันว่าผู้ใหญ่ที่บ้านจะว่าอย่างไร

"ตรีมันไม่มีวันทำร้ายแฟร์หรอก แฟร์น้องมันนะ" เมธาวิแก้ต่างแทน ลูกพี่ลูกน้อง "แต่ที่พี่บอกว่าช่วยแฟร์ เพราะที่นั่นมันบริษัท เกิดมีเรื่องมีราวขึ้นมา มันจะไม่ดีกับแฟร์เอง"

เพราะแค่เธอมีทำเนียบรายชื่อเป็นเครือญาติกับเจ้าของบริษัทอย่าง ตระกูลเมธาธิยานนท์และกฤษณกรณ์ หญิงสาวก็ถูกมองในฐานะ 'เด็กเส้น' อยู่แล้ว ถึงสองปีมานี้การทำงานจะพิสูจน์ให้เห็นว่าสิ่งที่ทำให้ปรนิมิตา ได้เข้ามาทำงานที่นี้ก็เพราะฝีมือไม่ใช่เส้นสาย ทว่าการทำร้ายหรือด่าทอกันเอง ในบริษัทก็ไม่สมควร

แม้จะเป็นคนหัวร้อนแต่ปรนิมิตาก็มีสติมากพอจะยอมรับต่อเหตุผลนั้น

"ก็จริง" หญิงสาวกะพริบตาปริบ เงยหน้าขึ้นมองผู้บริหารใหญ่ "ขอบคุณ พี่เมมากนะค่ะที่เข้ามาห้ามแฟร์ไว้ แต่แฟร์ก็ไม่รับประกันหรอกนะว่า...เรื่องที่

"พี่เมกแล้วมันจะไม่เกิด"

เพราะหากสองคนนั้นเปิดตัวสวีตกันจริงจังเมื่อไหร่ ความซิงซังของเธอ
อาจจะทะลุปรอทจนไม่กลัวเสียชื่อเสียงใดๆ เลยก็ได้!

และเพราะพันธิตรา 'ปกติ' มากเกินกว่าผู้หญิงที่เพิ่งถูกแย่งชิงคนรัก ซึ่งคบหากันมานับสิบปีไป บรรดาคนรอบข้างจึงยิ่งหวังไว้ว่าภายใต้ภาพลักษณ์ รวากับราชินี หัวใจดวงน้อยอาจรัวรัวรานจนไม่อาจรับไหวหากรู้ว่าใครคือ ผู้หญิงที่ขโมยความรักไปจากเธอ

ปรานมีมติตาคั้งใจว่าจะเหยียบเรื่องธิดีธรรกับกวีธิดาไว้ให้มิด ทว่า... มานะคนหรือจะสู้ชะตาฟ้าลิขิต เพราะท้ายที่สุดแล้ว พันธิตราก็เป็นฝ่ายรับรู้ เรื่องนั้นด้วยความบังเอิญ

จะว่าบังเอิญ...บางที่พันธิตรา ก็แอบคิดว่าไม่ใช่ มันคล้ายจะเป็น 'ตลกร้าย' ที่โชคชะตาจงใจโยนมาใส่เธอมากกว่า เพราะขณะที่เธอกำลัง กินข้าวไป พุดคุยหัวเราะไปพร้อมๆ กับน้องสาวและลูกพี่ลูกน้องที่ยกโขยง กันมากินอาหารร้านโปรดนั้น ร่างสูงกำยำคันทาก็เปิดประตูก้าวเข้ามา ท่อนแขนแข็งแรงโอบไหล่บอบบางไว้ เสี้ยวหน้าคมคายก็มองวงหน้าสวย ที่มองผาดๆ แล้วเหมือนลูกครึ่งมากกว่าลูกเสี้ยวอย่างที่เจ้าตัวเคยแจง

อากัปกริยาของคู่รักต่างๆ ไปคงไม่ทำให้ทั้งโต๊ะเกิดอาการชะงัก หากหนุ่มสาวที่ว่านั้นจะไม่ใช้ธิดีธรร...ชายหนุ่มที่เพิ่งถอนหมั้นกับพันธิตราไปได้ไม่กี่วัน กับกวีธิดา...สถาปนิกสาวสวยคนดังประจำบริษัท ผู้ที่เคยเป็น 'คู่กัดอันดับหนึ่ง' ของธิดีธรร ชนิดมีคูนี่ที่ไหนต้องมีเสียงตีกันที่นั่น ทั้งยังเป็นเพื่อนซึ่งนับได้ว่าสนิทกว่าเพื่อนคนอื่นๆ ในชีวิตพันธิตรา

เป็นหนึ่งในผู้คนจำนวนน้อยนิดที่เธอเคยเรียกขานว่า 'เพื่อน' อย่างสนิทใจ

หนูด้า? กวีธิดา?!

ดวงตากกลมโตหรือลิ่ง ตอนแรกที่ธิดีธรรเรียกคนรักใหม่ของเขาว่า 'หนูด้า' ด้วยน้ำเสียงรักใคร่ พันธิตราไม่เคยเอะใจคิดมาก่อนเลยว่า 'มือที่สาม' คนนั้นก็คือกวีธิดา!

นาที่นั่นหัวใจที่คิดว่าด้านซากับเรื่องบ้าบอเน่ไปแล้วคล้ายจะถูกไฟลุกท่วม เมื่อพบว่า 'มือที่สาม' หรือ 'หนูตา' ที่อดีตคนเคยรักบอกว่า 'เขาเป็นคนดี' นั้นก็คือ 'ตา' เพื่อนที่สนิทสนมกันมาหลายปี ทั้งยังรู้ว่าเธอเป็นอะไรกับอิทธิทร!

ทรยศซ้อนทรยศ หักหลังซ้อนหักหลังแบบนี้...นี่นะหรือพฤติกรรมของคนดี

หี! บางทีอิทธิทรก็ช่างเลือกคู่ได้ 'เสมอกัน' กับเขาจริงๆ

แม้ในใจจะบริภาษเหยียดหยาม หากเบื่องหน้าหญิงสาวยังคงไว้ด้วยความปกติ ซ่อนแววตาเจ็บร้าวไว้ใต้รอยยิ้มบาง ผิดกับอีกสี่สาวในโต๊ะจากหัวเราะกันอยู่ตึ่ๆ ราชาก็ดีสีหน้าเย็นชา ประณิมมีตาเองก็หัวร่อนจนแทบจะลุกขึ้นไปไฟต์หากไม่โดนนิมนานรดีผู้มีใบหน้าบูดบึ้งรังไว้ ขณะที่น้องสาวแท้ๆ ของเธอโกรธจนหน้าแดงก่ำ และถ้าพันธุธาอุดปากไว้ไม่ทัน พัชรมนคงตะโกนด่า 'หญิงร้ายชายโหด' คู่่นั้นจนลั่นรั้ว

ส่วนเธอ...เจ้าของเรื่องราว ผู้หญิงที่เห็นตำตาเป็นครั้งแรกว่าใครคือ 'นางเอกคนใหม่' ของผู้ชายที่เธอตั้งใจเลือกให้เป็นพระเอกในชีวิต หญิงสาวก็หลุบตาลงต่ำ สะกดกลั่นความรู้สึกทั้งหมด ก่อนเงยหน้าขึ้นด้วยสีหน้าเงิรรอยยิ้ม

"กินต่อเถอะ"

ทั้งที่พันธุธรามั่นใจว่าเธอใช้น้ำเสียงระดับปกติทั่วไป ไม่ได้ตั้งใจเสียงดังเกินเบอร์เพื่อเรียกร้องความสนใจจากคนที่เธอหมดใจให้แล้วทั้งสองคน แต่ไม่รู้ว่เพราะอิทธิทรคุ้นชินกับน้ำเสียงของอดีตคู่หมั้นมากเกินไปหรืออย่างไร ใบหน้าหล่อเหลาจึงหันกลับมา เผลอประสานตาเข้ากับหญิงสาวอย่างรวดเร็ว

"...น้องพรหม" คนที่ขอเปลี่ยนสถานะจากคู่หมั้นกลับไปเป็นพี่ชาย โดยไม่ได้ตามความสมัครใจของผู้ต้องรับบทใหม่เป็น 'น้องสาว' พืมพ่า นั้นทำให้กวนธิดาหันไปมองตาม มือเล็กเกาะที่อ่นแขนคนรักไว้ รอยยิ้มเลือนหายจากใบหน้า แววตาเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดและละอายใจ

ใช้ หล่อนควรต้องละเอียดใจสิ่กับการเจอกันครั้งแรกหลังจากที่หล่อนแย่งชิง 'คู่มั่นเพื่อน' มา

กวีนิธิตาเม้มปาก แหวตาสับสน ตัดสินใจเงยหน้าถามคนรัก

"เรา...เข้าไปทักไพร่หมั้นมัย"

อิทธิพรประเมินสถานการณ์รวมถึงแรงอารมณ์จากหญิงสาวทั้งห้า กลับกลายเป็นว่าคนที่สงบนิ่งที่สุด ซ้ำยังตักปูดมวงกะหรีเข้าปากโดยไม่ยั้งหระคืออดีตคู่มั่นของเขา ผู้ทำตัวราวกับว่าไม่ได้เกี่ยวข้องกับใดๆ กับสถานการณ์ชวนอืดอืดนี้

"ถ้าเข้าไป...หนูดจะได้...ขอโทษไพร่หมั้นด้วย" น้ำเสียงอ่อนอ่อยเอ่ยแผ่วเบาด้วยความรู้สึกผิด เป็นการช่วยเร่งให้ชายหนุ่มตัดสินใจได้

อิทธิพรถอนหายใจ

อย่างไรเสียวันหนึ่งกวีนิธิตาก็ต้องได้พบกับเครือญาติของเขา... รวมทั้งพันธิตราด้วย จะวันนี้หรือวันไหนชายหนุ่มก็มั่นใจว่าอารมณ์คุกรุ่นของลูกพี่ลูกน้องกลุ่มนี้คงไม่คลายลงง่ายๆ โดยเฉพาะเมื่อเห็นกันขนาดนี้ และปรนิมิตาเองก็ฉีกปากยิ้ม เอ่ยทักเสียงดังจนลั่นรึานว่า

"อ้าว! นั่นพีตริกับ 'แฟนใหม่' นีนา"

"อ้อ! คนนี้เองหรอคะ ที่แย่งพีตริไปจากพีไพร่หมั้นอะ" พัทธมนแก้มงทำหน้าสงสัย ดวงตาโตกวาดมองขึ้นลง เบะปาก ยกไหล่ เน้นศึยเวีร็ดชัดขึ้น "ก็ดูสวยดิเนะ หน้าคูนๆ ด้วย เหมือนพีดา 'เพื่อนพีไพร่หมั้น' เลยอะ แต่คงไม่ใช่มั้ง...เพื่อนกัน สนิทกันคงไม่มาแย่งคู่มั่นกันหรอก สงสัยไพร่หมั้นจำผิดแน่ๆ"

ลูกสาวคนเล็กของคุณเควินว่าอย่างนั้น ทั้งที่เจ้าตัวมันใจว่าไม่มีทางจำผิด "ไม่ผิดหรอกไพร่หมั้น พี่ยินยันได้ว่าคนนี้นะ...คุณดา กวีนิธิตา เพื่อนของไพร่หมั้นจริงๆ คนที่เป็นทั้งเพื่อนร่วมคณะ เซียร์ลีตเตอร์รู้นเดียวกัน แถมยังสนิทกันตอนสมัยไพร่หมั้นทำงานอยู่ MIconic ด้วย" ราชิกาซึ่งเคยคิดจะวางตัวเฉย

ยังอดปากไม่อยู่เมื่อพบว่าผู้หญิงที่แย่งคู่นั้นพันธิดราไปคือใคร หญิงสาว
เซ็ดหน้าขึ้น ปราชิตามองญาติผู้พี่ของตัวเองซึ่งยืนหน้าเสียวอยู่ "น่าจะเลือก
ให้ไกลตัวหน่อยนะพี่ตรี บอกตามตรงว่าเฟรย์โคตรผิดหวังในตัวพี่เลย"

ขนาดราชิกายังออกปากอย่างนั้น มีหรือที่คนอื่นจะอยู่เฉย น้องสาว
โดยตรงของผู้เสียหายรีบแผดเสียงลั่น

"เป็นพี่ตาจริง ๆ เหรอคะที่แย่งพี่ตรีไป? หุยยย ไพรัชจำได้ว่า
ตอนเคยเจอกัน พี่ตาเป็นคนดี สดใส มั่นใจในตัวเองเหมือนพวกนางเอกละคร
สมัยใหม่เลยนะ แต่...นางเอกเขาแย่งผู้ชายของเพื่อนกันด้วยหรอเนี่ย"
หญิงสาวแกล้งทำสีหน้าแปลกใจ จึงได้รับการสนับสนุนจากลูกพี่ลูกน้อง
ที่เกิดห่างกันไม่กี่เดือน

"นี่ไพรัชไม่ได้ดูละครจริงๆ ใช่ปะ เล้าบอกเลยนะว่าพวกนางเอกละครเนี่ย
ตัวดี แย่งชิงพระเอกมาจากแฟนเก่า คู่มั่นเก่า คนรักเก่า ยันเมียเก่า
มาเยอะเยอะ ใช้พวกทำที่ใส่ชื่อบ้าง อ่อนโยนบ้าง ทำตัวดูน่าสงสารจนผู้ชาย
ใจอ่อนนวบยาบ หรือไม่ก็ทำเป็นแก่นๆ เซดๆ ฉันทไม่สนใจนายหรือ ห่าเรื่อง
'กั๊ด' กับเขาตลอด แต่จริงๆ คืออ่อยแรงจนสุดท้ายถึงบพระเอกไปกิน
โดยทิ้งคนรักเก่าไปตั้ง"

นิมมานรดีซึ่งดูนุ่มนวลสุดกล่าวถึง 'สูตรนางเอกละครไทย' ออกมาด้วย
น้ำเสียงหวานๆ นุ่มๆ แต่เฉียด...เจ้าหล่อนมีน้ำเสียงที่ดังกว่าปกติอยู่แล้ว
จึงทำให้บทสนทนาดังกล่าวยิ่งเป็นที่สนใจของคนรอบข้าง

แม้จะหน้าเสียวไปกับคำพูดของบรรดาลูกพี่ลูกน้องของธิดิตร แต่
'คนผิด' อย่างกวีนิธิตาก็พยายามจิกยิ้มสู้ เงยหน้าขึ้นสบตาคนรัก พยักหน้า
น้อยๆ แทนการยืนยันว่าหล่อนพร้อมที่จะโดนลับแหลกลกลางสาธารณชน
เพื่อเขา

ธิดิตรกำหนดแนบ นึกหงุดหงิดและโมโหบรรดาลูกพี่ลูกน้องทั้งหลาย
แต่เพราะสิ่งที่ฝ่ายนั้นพูดมาไม่เชิงผิดเสียทีเดียว เขาจึงได้แต่ถอนหายใจ

ระบายรอยยิ้มอ่อนโยนลงบนใบหน้าและยอมจุมมือคนรักเข้าไปทักทาย

"อ้อ ไหนๆ ก็บังเอิญเจอกันทั้งที พี่แนะนำเลยนะ คนนี้... หนูตาคนรักของพี่"

"อ้อ รู้แล้วว่าผู้หญิงคนนี่คือคนรักที่แย่งพี่ตรีไปจากพี่ไพร่ม" ปราณมีตาทักหน้ารับ เบะปาก "แต่น่าเกลียดไปนิดนึงมั้งที่คนแย่งดันเป็นเพื่อนพี่ไพร่มเอง อ๊ะ!" สถาปนิกสาวแก้มทำหน้าสงสัย "ว่าแต่... ตอนไหนกันนะที่คู่กัดประจำออฟฟิศเราแอบไปเลื่อนสถานะมาเป็นคู่รักลับๆ ขึ้นมา"

สีหน้าเหยียดหยันพอยๆ กับน้ำเสียงทำให้คนเฝ้ามองสถานการณ์อยู่นานอย่างพันธุรัตต้องเอ่ยปราว

"แฟร์ พอแล้ว ทุกคนด้วย" ประโยคหลังหญิงสาวกล่าวพรางกวาดตามองบรรดากลูกพี่ลูกน้องทุกคนซึ่งได้ออกปากกันจนครบวง พันธุรัตค่อยๆ วางช้อนส้อม ใช้สองมือประสานใต้คางเรียวเล็ก เชิดหน้าขึ้นจนความมดงามเหมือนตุ๊กตาระเบียงเคลือบปรากฏชัด

สาวสวยกวาดตามองดวงหน้ารูปหัวใจ ริมนิปากกระตุกยิ้มให้ เอ่ยทักด้วยน้ำเสียงเรียบเรื้อย

"ดีใจที่ได้เจอนะคะ คนรักของคุณนิติธร"

'คนรักของคุณนิติธร' ไม่ใช่ 'เพื่อน' ของเธอ

"ไพร่ม... ดาขอ..." กวินธิดาอีกอีก มองใบหน้าของอดีตคู่หมั้นคนรัก... ซึ่งครั้งหนึ่งหล่อนเคยเป็น 'เพื่อน' กับอีกฝ่าย

และใช่ ท้ายที่สุดหล่อนก็ทำร้ายเพื่อนคนนี่ด้วยการแย่งคู่หมั้นของพันธุรัตมา

"ถ้าจะขอคุณนิติธรละก็... ฉันคงไม่ต้องอนุญาตแล้วมั้ง" พันธุรัตเอ่ยปนหัวเราะ เหลือบมองสองหนุ่มสาวที่ยืนคู่กันแล้วช่างเหมาะสมเหมือนพระ-นางในละครโทรทัศน์ มือเรียวสอดประสานแน่นขึ้นขณะขมความรู้สึก ริมนิปากกระบายรอยยิ้มอ่อนหวานผิดกับแววตา "เพราะพวกเขาไม่ได้ตั้งใจ

จะรอคำอนุญาตจากฉันอยู่แล้วนี่"

"ไพร้ม..." แก้วตาสีน้ำตาลอ่อนคู่สวยของสถาปนิกสาววาวรี้น พยายามกระตุกมือจากคนรัก อยากจะเข้าไปขอโทษใกล้ๆ ติดที่อิทธิรตั้งรังไว้และเป็นฝ่ายออกรับ

"ยังงั้นเรื่องนี้คนผิดก็คือพี่ ถ้าน้องไพร้มจะโทษใคร ก็โทษพี่คนเดียวเถอะ" พันธิตราเอียงคอ เลิกคิ้วถามสีหน้าสงสัย

"แล้วฉันโทษใครตอนไหนเธอคะ เปล่านี่ ฉันว่าฉันไม่ได้พูดนะ" หญิงสาวที่เปลี่ยนการแทนตัวและการเรียกชื่ออีกฝ่ายอย่างสมบูรณ์สายหัวเส้นผมซึ่งวันนี้ดัดลอนมาพลัวไหว ก่อนจะตบท้ายอีกครั้งด้วยท่าทางยิ้มๆ "แต่ถ้าก็ว่า...ถ้าจะโทษใครจริงๆ ของแบบนี้มันก็พูดลำบาก ตบมือข้างเดียวก็ไม่ดัง แล้วถ้าสองมือจับกันแน่นพอ..." เธอหันไปสบตาผู้หญิงคนใหม่ของอดีตคนรัก ริมฝีปากคลี่ยิ้มละมุน "...มือที่สาม' ก็คงแทรกเข้ามาไม่ได้"

(ติดตามอ่านต่อไปในฉบับเต็ม)